

messziről

szállodaszobád ablakából a madarak
csőrében billenő épületeket látod,
vacogtat a nyár hava, a falakban
lapuló vízvezetékek acsarkodása,
levelet írnál legszívesebben valakinek,
hajlékony vonalú, könnyű rokokó betűkkel,
gazella vitorlások, női nevű dzsunkák
és karavellák siklanának körkörösén a
papíron, *kedves fokföldi ibolya, kedves
kő, kedves csiga*, most van az éjnek rém járó
szaka, s a betűk páfrányok nedves levelét,
irdatlan lámpásokat cipelő bogarak röptét
idéznék, a bokrokból kisurranó, tör testű
rókákat és a fák mögött ruganyos léptekkel
eltűnő napot, elég volna, lám, ennyi,
*kedves fokföldi ibolya, kedves kő, kedves
csiga*, majd indulhatnál is valamerre,
becsukhatnád szállodaszobád ajtaját,
magadra gombolhatnád szállodaköpenyed,
megragadhatnád szállodagyermekkorod bőröndjeit,
meg a tiszta vízű kulacsokat, hurcolod,
valamerre mégy, szállodaléted, hogy el ne
késd az újabb madárvonulást, füvek folyóparti
csendes, szendergő madrigálját

találkozás avagy versek a tér metszéséről

a mahagóni íróasztalon
a penge
lepkelábú fénye

*

egymás felé közeledő
kezek gótikája
és a csend

*

sirályok a szamos felett
kék árnyékuk zajlik
a vízben

*

fém karocskák döngetik
a lapot
betű ablakok nyílnak

a repülő ember

1

barátom a ciprus szakállú festő
évek óta egyetlen képet fest
címe a repülő ember

vászna sohasem nagyobb egy közepes
méretű velencei tükörnél

ül a flamingó lábú állvány előtt
és azon tűnődik mely igen hasonlatos
a kitárt karú ember a repülőgépek
nyírfa csontozatához

a mellkas vesszőkosarában a tüdő
visszacsavart szárnyalása
az emlékezet vörösés fényében

2

az elrugaszkodás mozdulata ábrázolható
két vonallal melyek metszik egymást

így van jelen a vásznon az útonlevés feszültsége
és a megérkezés csendes derűje:
félelmetlensége

vörösek mélybarnák és a remény
ezüstös fonalai

a test összefonódása a felhőkkel
a szemhéjak légáramai

7

3

és az a meleg emberi esendőség
nem harc a másként levés lehetetlensége
(= szabadság)

persze *az* is

a képek tágra nyitott ablakok a falon
rések legalábbis

4

most hogy a repülés boldogságára
emlékezem meg ciprus szakállú barátomra
a festőre

elgondolom a majdani vásznakat

előbb a fej csúszik ki a képből
aztán a nyakszirt
a kezek

majd kiszáll a képből a madárketrecnek
tetsző mellkas a benne babirkáló
tüdővel

a hajlékony törzs
végül a csattogva ollózó lábak

a vásznak alján feltűnik a búzaföld
sárga csíkja kertek zöld pöttyei
az erdő tömött mohája és a táj
idegszájai a folyók patakok

akkor észrevehető azokban az áttetsző
foltokban és szalagokban még a bogarakat is
a zúzmarás szárnyú lepkéket is akár

az elemi lét tisztaságait

amelyhez fölemelkedvén kerülünk közelebb

5

mi jöhet még ezután
mi

rémülettől elgyötört arccal összeszaladnak
a csillagászok a beállt napfogyatkozás
magyarázatát nem találják
számításaikban

egy mókusszőr ecsettel hadonászó ciprus szakállú
férfi árnyéka elterül a földön

ez lesz festő barátom utolsó képe
amelyet nem a vászon hanem a
teleszkópok harmatos lencségei
őriznek

április érkezése

azok a hibátlan nagy-nagy péntek
amikor beléptek az udvarra, mintha
a duna merészkedett volna a házig,
hogy fenséges fátylaival bevonja az
apró eperfa ébredező koronáját, és
fölfeszítse a ház pántos ajtaját,
tajtékzó kezeivel magához emeljen

milyen bejárhatatlanul óriási volt
az udvar, elért rajta teljes
terjedelmében egy egész évszak is
akár, és megszűnt egyszerre a közelség
mindenkori törékeny tökélye, mekkora
csendtérségek lopakodtak közénk – – –

megállt, maga elé nézett az udvar
népe és magához vette rezzenéstől
megtisztított arccal a forrázott
bagolytüdőt, csak a puha csibék
jajongtak fázósan és szélütötten
néhány napos életük megszokhatatlan
igájában, a vércsék meg napkelet és
napnyugat között kifeszített holtbiztos
szárnnyal keringtek házak és vermek
és harangok és velúrkalapok felett,
évekig egyetlen hosszú napból állt a
tél, a nyár, az ősz, a tavasz, mint
jókora kútostor a kert évszaból
évszakba szeleburdin rohangászó
fái között – – –

mindhiába a botok, a kések, a kifeszített idegű íjak, zuhantak az udvarra a héják, a vércsék, jöttek, jöttek, titkos repülőterekről és ismeretlen évszakokból, elterelő békés szárnyalással leszálltak a kerítésen túlra és vascsőrükkel rendre kitepték a lécek közén át a jajongó állatkákat, láthattad villanásnyi időre ellaposodott testüket a nemlét végleges harapófogójában;

állsz, csak állsz most is késsel, bottal, pajzssal, dzsidával, kifeszített, zsongó idegekkel az elcsöndesedett udvar közepén, gyanakodva nézegeted a versek nyilalló sorközeit, mikor villan ki egy csőr, mikor ragadja meg karod egy farkasbőrkesztyűs kéz, állsz, állsz, és a betűk közötti rettenetes réseket lesed, mikor, mikor, mik

kedves katalin művésznő!

úgy hajnaltájt az ember
elkezd kérdezni: miért,
miért, gyöngé csillagok
forgolódnak ágyában, az
éjszaka tolófájdalmai már
az ablak előtt, aztán
szürke és fehér és fekete
minden, vonalak, tükrök,
havas felületek, mint a
fényképeken:

– a kikerekedett szemek;
– a félbemaradt bizonytalan
mozdulat;

– ...

merthogy az ember hajlamos
arra, hogy mindent: a madarak
nedves árnyékát, az elvágódó,
összehirapdált evezőket, a
cafatokra ölelgetett, kimerült
hátizsákot; mindent: egy
fénycépezőgép sötét torkát
fenyegetésként értelmezzen,
pedig csak árnyékos ezüstnitrát-
mező az arc, pedig csak egy-
szerűen emulzió minden, a
tenger lassú léptekkel elindul
a vérekes hold irányába,
beleütközik a bokrokba
és elterül a homokon,
koponyáján ezer, tízezer
lyuk, kagylók...

...kezében

egy csésze hideg afternoon tea,
mintha az északi-tenger szorult
volna porcelánfalak közé,
elkezd kérdezni az ember:
miért, miért, és hajlamos,
hétpróbás hajlamos az ember,
mindig készen van néhány mondat:
gonosz, békülékeny, trágár, esengő,
vigasztaló, hogy miután szembenéz
néhány másodperc előtti önmagával,
elkiálthassa, hogy lehetőleg mondat

közben érje a zárszerkezet
kattanása, miért, miért, a kibetonozott
versbunker, ahova alig vihetsz
magadból valamit, csak bolyongsz
a szavak ezüstnitrát mezején, és
várod, hogy az álom terebélyes,
szürke keselyűi telepedjenek
szemedre, míg, úgy hajnaltájt,
a dermedt hullámú ágynemű
rengetegében kérdezed:
miért, miért, miért, miért

fényképek baszk sapkában

harminckét éves leszesz a szomorú arcú
boncmester barátod becsenget hozzád,
felhőfoltos, csatos táskájából előveszi
a fényképeket, kiteretgeti eléd az asztalra,
mint a kártyalapokat, nézed, nézed nyolc-
évenkénti *arcmásod* eléd hullt faleveleit, hát
ilyen sosemlátott vagy, ilyen madár arcú
ismeretlen, sejtállományod nyolcévenként
teljes egészében kicserélődik, mondja
szomorú arcú boncmester barátod, ki vagy hát,
ki vagy most, a hetedik évben már bőröd alatt
lökődösödnek a sejtek, majd: ó rövoár, mőszejő!
őreg, borotvátlan sejtek távoznak belőled,
ó rövoár, nyikorgó taligákon szakadozott
nukleinsav láncokat húzigálnak maguk után,
nem is *sejtenéd*, harminckét éves leszesz és
már más vagy megint, kezdhetsz újra mindent,

könnyű szívvel, ruganyos ragadozó léptekkel járhatsz az utcán, az emlékek koccanó köveitől megüresedve, nem hiányzik semmi már, csak a *van* van, a megnevezés borzongtató hadjáratai, ó rövoár, andrás vagyok, andrás, nyújtod vadonatúj kezedet, az utcán merev arcú sejtek csoszognak, maszületett harminckét éves vagy, belépsz ismét a fényképészhez, a sapkában kívánja, kérdi, sapkában, mondod, a sapka marad, mondod, így, igen, baszk sapkában és ezzel a mosollyal, mondod, marad, ez, ez mosoly, mosoly, s a sapka, ó rövoár

géza, zsolt, andrás, levente

lehetnél tavasz te is, milyen lenne hajad, ha tavasz lennél, amely most a lappföld feletti sötét ég, lehetnél akár ősz is, a hegy oldalán hirtelen lerohanó, milyenek lennének szemeid, ha ősz lennél, amely most sarki fény, lehetnél nyár is, de tudod, én legjobban azt szeretném, ha tél lehetnél, fölállítanám három öreg lábára a fényképezőgépet, mindent gondosan beállítanék rajta és elkattintanám, és várnék, míg szedelőzködik a táj, krokodilbőr táskába pakolná a zúzmarás szárnyú madarakat, a barlangok mélyén hortyogó medvéket, a szánkázó pétert, hannit,

juditot, dánielt, krisztinát, és
hópehely-léptekkel megindulna a
fényképezőgép irányába, és beköltözne
a sötétkamrába, micsoda pokoli
p r a c t i c a a megmaradás! –
mondhatnád, míg a sötét tengerben
botorkálnál és a lencsék hideg arcát
érintené arcod, végre eljutnál a filmig,
és kibontanád a poggyászt, hogy mindent
a helyére tégy ismét, a fázós madarakat,
a barlangok mélyén hortyogó puha medvéket,
a tél oldalbordáiból hallgatag
hóembereket teremtő gyermekeket,
micsoda pokoli p r a c t i c a
a megmaradás: ott áll szélesre tárt
hideg állkapcsokkal a vers, készülődjünk,
kedvesem, szólj az üvöltöző farkasoknak,
nem tudnak farkasok lenni nélkülünk,
szólj gézának, zsoltnak, andrásnak, a
két leventének, legyen együtt az egész
csapat, helyezkedjünk el a vers
chiaroscuro zsöllyéibe, a mohás pamlagokra,
hozd a gyémánttea füvet és a flamingó
nyakú szamovárt, aztán fogd be a
hattyúkat és indulhatunk a néhány sornyi
öröklétbe – – –

lelki ének a kovácsoltvas kerítésről

egy magamfajtanak az emberek szeme előtt
kell élnie – érvelt apám a betonkerítés
ellen, rózsákat és évelő szegfűket ültetett
a ház elé, a fal tövébe meg szelíd hadrendbe
muskotályt, csabagyöngyét, szőlőskertek
királynőjét, ha valaha valahova költöznél,
fiam, első nap ültess a ház elé egy almafát,
aztán bontsd el a kerítést, leszerelte a
zsalugátereket meg az utcára néző ablakok
rácsait, helyette kardvirág-alakulatokat
vonultatott fel, éber harangvirágokat, később
került az udvar köré kovácsoltvas kerítés is,
amely azelőtt néhai hornyáczky pál immár mezei
vadak és égi madarak lakta terjedelmes síremlékét
óvta mindhiába a gerincropogató történelem kor-
szakos győzelmeitől, na meg a kezdeti nehézségek
észveszejtő szükségszerűségeitől, szíve szerint
való kerítés, éveket, egy egész életet várt rá:
karcsú lándzsák ráfvasak könnyed kötésében, régi
ismeretlen mester remeke, gyöngéd vallomás,
maradandó, az ember életének értelméről, mely a
küzdés maga stb., a szó – stb. – közép-kelet-
európai értelmében, túlon túl apollói elvonatkoz-
tatottságát gyuri bácsi korrigálta, gyuri bácsi,
az illegalista juhpásztor, majd nagy nemzetgyűlési
képviselő, végül ismét juhpásztor, hétpróbás harcos,
aki a fordulat évében a név – hornyáczky
(kiemelések tőlem – gyuri bácsi) – és az
igaztalan társadalmi rend elleni progresszív
dühében, kezében egy jelképesen irdatlan avagy
irdatlanul jelképes kalapáccsal letördelte a

lándzsák hegyét, ennek vége! ennek végre vége!
rivalgások kíséretében, a jelenlévő elvtársak
egy csoportja még most is meleg szívvel emlékezik
vissza gyuri bácsi plakátra kívánczó mozdulataira,
ekként vált tökéletessé az ismeretlen mester remeke,
szíve szerint való kovácsoltvas kerítés, mely a
holtak házából végérvényesen az élők háza köré
plántáltatott a község áldozatos adakozásából;
konokul magasba emelt mutatójuk, csonkák és
elmozdíthatatlanok, „megtörve-bár-de” jelek, ennek
vége, mondta a végül szelíd tekintettel pásztorkodó
gyuri bácsi egykoron, bátran előlegezve az elkövet-
kező éveket, ennek vége

lelki ének a világ lefordításának lehetőségéről a lelki ének nyelvére

I

1. csak amiről nem hallottam
tudok
2. csak amit nem láttam
ismerős
3. azt veszítem el
amit megnevezek
4. amit magamhoz veszek
nem az enyém

hol, hol is

a rögtönítélő bíróság hol is lakozik benned,
hol vannak a talárjaikat oly magabiztosan márvány
vállaikra kanyarító bírák és hallgatag esküdtek?

gyülekezni készek minden pillanatban, hogy kérdéseik
szurony roham a elé járulj;

elbujdosni, igazad forró
gyémántjaival szívedben nem tudsz tocsogó nádasok
mélyére, konyhaasztalok alá vájt titkos vermekbe,

mindenütt veled vannak, mellkasod csontburkolatos
vörös termeiben talán vagy koponyád boltívei alatt;

mivégre, mivégre, kérdeznek váltig, hajnalban és
estenden, szorongatnak a bírák, szemekkel köveznek
halálra a hallgatag esküdtek;

vajon hol, hol is
lakoznak benned a lélek nehéz kezű pribékjei,
az ereidben száguldozó fekete keretlegények?

a tengerimedve éneke

ha eljössz hozzám, kagylólevest főzök neked,
napokkal előtte izgatottan kigöcögök a tengerre,
magamra öltöm medúza illatú szkafanderem, majd
énekelni kezdek, hogy elúzzem a hideget, a
sötétet kiszorítsam belőle, ó, vén tamás, óó,
vén tamás, hol van az én tengerem, tengerem,
nyomainkat nem lelem, nem lelem a vízen, óó,
vén tamás, dűnnyögöm majd gumiarcomba, hogy
neszét ne vegye senki sem, s el ne vegye
szkafanderem, óó, vén tamás, kiáltani nem, nem
merem, éneklek majd a víz alatt is, brummogom,
dúdolom vidáman, ha kilépnél erkélyedre,
láthatnád a színes buborékokat a víz felszínén,
felismerhetnéd hamar énekem, a dallam áttetsző
gyöngyeibe burkolt szavakat, amint előtörnek
a mélyből, tudhatnád, miattad száguldozom a
tenger verőfényes termeiben, a súlyosan lengedező
rája-kandeláberek alatt, hogy főzhessek kagyló-
levest neked, ha eljössz hozzám, kagylólevest
otthoni recept szerint, tányérodba csennék
sebtében egy gyöngyöt is, hogy megérthesd
sötétes mélyeit és dörmöghesd jókedvvel velem,
ó, vén tamás, óó, vén tamás, hol van az én
tengerem, tengerem, nyomainkat nem
nem lelem a vízen – – –

eltávozol egyszer te is

eltávozol egyszer te is, hatalmas
táskák kapaszkodnak krokodilpofával
kezeidbe, tele súlyos lepkékkel, véرزő
fejű menthetetlen virágokkal, ott
szorong a táskák mély, sötét hasában
a városok aranyló arca, a szobrok fején
tipegő vihorászó galambok, összefonódva
gordiuszi-szatmári-temesvári-kolozsvári-
váradi csomóban előkészített, vésett
mondataid, az örökké befejezetlenek,
midőn nagy fejetlen sasként alászáll
az állomásokra az éjszaka, csak a kedves
márvány keze villog távolodón, keze:
az éj testvére, az éjszaka lombja:
haja, a mindenség poharában villámlik
mosolya, aranyhal, állsz a lépcsőn,
tenger-sötét táskáid gyomrában becsukódnak
a rózsa utca ablakai, bezárulnak a házak,
mint a virágok, mint a könyvek, csak az
ordító, töredezett bordájú éjszaka a
kerekek alatt és a piros szemű jegykezelő,
amint átlyukasztja szemhéjadat, arcodat,
kezeli agyadat, szívedet, vesédet,
hány lét, hány föl nem tárulkozó forma
közt ténferegsz fogvacogva?

rád ismer,
hunyorogva bólint feléd egy guanótól
elfehéredett köztéri szobor e vers
hatodik sorában, mondjuk, az ismeretlen
kurtizán emlékműve, hány jelenlétet
kellene végigharcolj elszántan és

összeszedetten...? fellépsz a lépcsőre,
magasba hágsz, trocheus vagy vagy jambus,
fénylő síneken rulettasztal, ezekkel
az utazásokkal cáfolod magad (?) vagy –
ne légy vigasztalan! – kérdőjelként
villansz át a századon, a megszabdalt
koron, s ha rakódik is rád ígyen
némi korom, közelebb settenkedsz,
egyre ezt reméled, az ölnyi gordiuszi-
szatmári-várad-i-kolozsvári csomóhoz,
mely, meglehet, vasúti csomópont csupán,
s a váltót nem te kezeled, lám!
hallod, az árticsókák évezredes muzsikája,
ütőhangszerek, celeszták, ki vagy, jó
uram, ebben az ámulatban, mely rész
benned, ki voltál, s ki leszel,
vad évadok harapása, mielőtt kirakodsz,
meztelenül meghajolsz és visszalépsz
a ködbe:

eltűnése: örök lehetőség,
lehető örökség

lelki ének a betűkről

ezt a verset évekkal ezelőtt
elkezdtem már

akkor még nem volt saját
ruhásszekrényem rádióm
ágyneműtartóm

utána ismertem meg a bé vitaminokat
és adatott meg egy yamaha gitáron
megpengetni a cé-dúrt

nem volt saját véleményem
a léggömbökről
az akácmézőről
a rezervátumokról

hittem a holdraszállást
noha nem láttam

családomban naponta folyt a vita
valamiről
szabad véleményt nyilvánítottunk
asztali beszélgetéseink alatt
így hát nem csoda hogy visszavágyom

emlékszem anyám különvéleményére
bizonyos természeti jelenségekről
meg a veres tenger engedékeny habjairól

és apám latin meg görög bölcsességeire
és talányos hetedhét íróasztalára
amellyel gyakran álmodom most is

a néhai versben
halmoztam a gondolatjeleket
nagy üres tereket hagytam
beíratlanul

azóta tudom
cinkosokat gyűjtöttem

noha sejtelmem sem volt
hogy az *a* betű egy barlang bejárata
amelyben lőszerraktár van

csodálkozom hogy nem repültem
a levegőbe

és nem hallottam mi folyik
egy *d* betűben

most nem is kell odatapaszam
a fülem s rápisszenjek
a rikoztó madarakra
hallom a nyelv szigorúan titkos
gépeit

a felnyíló és lecsukódó sorompókat
az *i* rejtjeles füttyögéseire

azóta tudom ezeket a titkokat
és egész életemet arra áldozom
hogy megóvjalak a veszélytől

mert nem tudhatod teljes bizonyossággal
nyári éjszakákon
szemed káprázik-e
vagy éppen kihajolt a *g*-ből
egy bajonett
reád irányult az *x* célkeresztje
avagy megpillantottad hirtelen
a *q* torkolattüzét

cipőd talpa alatt nem biztos hogy
csigaház roppant

meglehet akna volt egy v mondjuk
és eddig valahogy megmenekültél
mégis

melletted kell állnom *akkor*

rájössz mennyire védtelen vagy
egy feléd gördülő o betűvel szemben

s nincs mit kezdj a csuklódra kattató
b-vel

olyan vagy mint az ellebbenő szél
mely nem tér vissza

ne félj

földig érő köpenyben és halinacsizmában
örködik valaki a kertre néző szobájában

elmondhatja neked bizonyossággá érlett
feltételezéseit
a w -ről h -ről meg
a kettőspontról

a : nos igen ő is

de ha bármit észrevennél a z
viselkedésében
ne késlekedj

954-48860
s mikor hallod a vonal végén a kattanást
ezt mondd:

lídia a z betű megindult felém

vakáció

a sárkány első fejének napján
srapel-seregélyek (ss-ek)
tátogtak az eperfa tündöklő
ágain, jöttek mindenünnen az
üvöltöző madarak, dárdáiktól
egyszerre elsötétült a világ,
remegett a puha *eper*, félelmében
összezsugorodott a *meggyek*
fényes nemzetsége, ó, *cseresznye*,
cseresznye, szétlopkodnak bennünket,
telt pofával ellépkednek mellettünk
a vijjogó idegenek, vérző csonkok
éktelenkednek a fákon, szétroncsolt
ujjhegyek, a letarolt harcmezőkön
hiába sűrögnek a vöröskeresztes
madárijesztők, elgyötört, álmatlan
arcukat csattogtatja a szél, mi
vár még ránk, *ribiszke*, ugyan mi
következhethet ezek után, tisztelt
muskotály elvtárs, fenséges
szőlőskertek királynője, mi marad
meg belőlünk, aranyos *saszla* úr,
was erwartet uns, herr *riesling*,
de készül már a patak titkos
lőszergyárában a kartács, a
gyilkosan sustorgó öt sima kavics,
majd újhold, első negyed, holdtölte,
kerekekre szerelt tüzelő ég felettünk,
mintha nullás-vakációs fejünk vándorolna
a csillagok sátortáborában, előkerül a
tejgumis holtbiztos parittyá, két ága

közé pontosan illeszkedik a seregély
vájkááló feje, beleférnek a fosztogató
ismeretlenek mind,

elkotródnak
a megszeppent zsoldosok, *cseresznye*
kedvesem, *ribiszke* húgom, maradj
csendben, ne sírj, *leánka* jegyesem!

egy meisseni gyümölcsöstál délutáni fényben

vajh honnan kerültek
a porcelántálra a fegyveresek,
és merre néznek most, mit
kémlenek a távolban,
ami már a gyümölcsöstálra
nem kerülhetett, hacsak
az opálos csillogás nem az,
az asztalra terülő délutánban?

és amit néznek, konok szemekkel,
van-e valahol egyáltalán; az
emlékezet kékes párájában fuldokló
messzeségben van-e várakozó,
ki reményt gyöngyözik a dzsidákra
szoruló ujjak lankadó ereibe,
a kitárt homlokra némi fényt von,
s az akarat finom fodrait:
van-e *ott*, s *túl* van-e, mitől lehessen *itt* is?

a titokról, mely mögöttük lehet
nem szól a tál, az aranyozott szél
mesterkélt glóriája fejük felett
nem beszél arról, mit jelent érezni
vesztett vidékek pörzs-szagát, hallani
nyílvevessző keselyű-hangját a levegőben;

vonulnak egymást nem érintve
a fegyveresek a gyümölcsöstálon,
körbe-körbe a porcelán-öröklétben,
ők hárman, tízen, százan,
és olyan magukra maradottan, mint
elhagyott házban felejtett ingaóra.

aszparágusz üzenete a pálcikaembernek

kezdhetném így is:
míg te a dolgok belső
lényegére figyelsz
stb stb

cipőm ha lenne
hattyúbőr
és 48-as

s pompázna az utca
házamtól házadig
szentjánosbogarak
smaragd fényében

madarak levetett ruháit
vinném neked

próbálj magadra
egy könnyű
alig használt
kócsag-mellényt

s ezt a pár csizmát
kárókatónák égen
alig koptatták

fölvehetnéd a baglyok
pilótaszemüvegét

s varjak
elnyűhetetlen
szél és eső cserzette zubbonyát

és e pár kesztyűt
– fát vághatsz vele –
balkáni gerle hagyta így
vérpöttyösen ablakpárkányomon

öltözz fel pálcikaember
öltözz fel
rejtsd el magad

színed előtt mezítelenek vagyunk
mindahányan

mikor a mester meglátogat

majd csak megborzongsz egyszer te is,
ha leül a mester veled vacsorázni,
fázni fogsz, igen, fázni,
pedig künn homokot hullat
virágok tüskés kelyhébe a nyár,
zörgő öklüket rázzák az ég felé a mákok,
és oldalazva fölkúsznak a kutak torkára
a csörgőkígyók, de te fázni fogsz,
fázni, hatalmas jéghegyek koccannak
egymásnak ereidben, eltorlaszolván
a pítvarokat és a kamrákat, a vöröslő
sejtek egymáshoz fagyva szenderednek
el szíved északi sarkában, ül veled
szemben a mester, hallgat és vacsorázik,
elválaszt a fehér asztal, mint zajló
folyó, mely megsokszorozza a várost
és cipeli hátán más tájakra az utcákat,
a házakat, miközben riadt szemek
tekingetnek ki a part felé az ablakok
mögül és szeszélyesen meglebbenek a
függönyök, a mester csak vacsorázik,
mint vacsorázni szoktak hosszú út
után az emberek, ráérős gonddal törik
meg a kenyeret, töltik kupák sötét krátereibe
a bort, mint vacsorázni szoktak nyikorgó
asztal körül az öregek, hideg ujjakkal
mintha az aláhulló napból csipegetnének
madárnak való apró falatokat,
szótlanságukból hatalmas kilátótoronyokat
lehetne építeni, hogy láthasd, mi van

a drótsövényeken túl, megbírják-e
a lombok a zuhanni kész éjszakát,
ül szemben veled a mester, és vacsorázik,
törekeny homlokát a század szívrohamos
szelei fodrozzák, a költők hátborzongató
csendes derűjével néz, vers a nézése,
vers két kezének boltíve az asztal felett,
vers a kés markolata, vers a tányér tökélye,
milyen esendően egyetemes minden!
ül az asztalnál a mester és vacsorázik

vers

ha a legszebb szó felől faggatnál
én azt mondanám: jöjjön

jöjjön aminek jönnie kell

felsorakoztatják a fal tövében
a j-t az o-t aztán a jj-t
majd az o-t
végül az n-t

bazalt fejükre csuklyát húznak
vagy bekötözik háborgó szemüket

milyen tiszták
milyen fehérek
mikor átlépik a tükör küszöbét
hogyan mohás arcukat láthatod
arcod minden mérlegeléskor

azt a hét pontot:
az osztag szolgáltatja
a kékes vakolat meg
a végső havazást

de ők már nem vágódnak el
sohasem

állnak a nagy fényességben
aztán észrevétlenül átlépik
a látszat égis éró küszöbét

leülsz az írógép elé
bekötöd szemedet
jöjjön aminek jönnie kell
és várod a ropogást:

**amelyben lerója tiszteletét miközben
másról beszél (lennék virágáros)
de nem tesz minden szót idézőjelbe
lerövidítvén ekképp a gépelés
keservét a kopácsolások miatti
éktelen rettegést**

aki távolodik Európától
akitől Európa távolodik

elkésik mindig

pedig meleg karokkal hajnalban kél
lohol lohol váltig

fényes arcán
középkori verejtékcseppek
és por

lógatná nyelvét is
a szájüreg homályában lapuló királyi vadat
lógatná mellig
ágyéig

de fél
gyanakszik
feltakarni az ízlelés
rózsás keserűgombáit

óvakodik bevallani
mennyire védtelen és elvetemült

szívében óriási szigonyok
s lovak fogának mély helye

aki távolodik Európától
akitől Európa távolodik

nem tud beszélni sem már
csak öklend és csuklik
mint a vonatok alá görnyedő
krampácsoló vitézei a messzeségnek

elkésik elkésik váltig

karjaiba krokodil pofájú táskák
és elkallódott gyerekek harapnak

de nem bukkan víztükörre
amelyen saját arcát láthatná derengeni
annyi fénnel
mely elegendő volna
valamiféle enyhe hajnalra
roskátag lábú íróasztala fölé

hol hol vagy most péter
szakadozott bőrrel és viharok felett
ingadozó fagyos lábakkal
oroszlánon és áspiskígyón jársz

megtapodod az oroszláncölyköt
és a sárkányt

innen már csak hablatyolni tudok
ógni-mógni-habogni
messze repülő kishercegsállal mögöttem

noha csak a magára maradt szemközti ház
puszta falain tévedezem
képek helyét látom
és látom mindjárt magamban a képeket is
halált üdvözlő kivont kard
merev világháborús testtartás
fényképek koszlott kapuján
belépek a történelem divatszalonjába

üres kézzel
meztelenül és fehéren

mint a vízbe fúltak

kék ajakkal
és messze révedező szemekkel

látszom-e innen péter
látszom-e nektek

most felemelem körmeim tíz
félholdját
magam elé tartom ujjaim
reszketeg lámpásait

eljutok faltól falig
megmérem az emberre kiszabott
időt

mennyi hát
ha senki nem kérdezi tudom
ha kérdik tőlem és meg akarom
magyarázni
nem tudom

ablakokat keresek
a falon

a reggel messze még

addig még erdő hegy
csiganyálas lépcsőház
a kukucskáló sötéten izzó
szeme az ajtón
és az előszoba
meg néhány cserépből kikönyöklő virág

jelen vagyok
mérték és szabadság
a remény lázas homlokú
karszalagos őre

le is takarom csillagos köpenyemmel
a sebhedt mindenséget
fehér zászlót lobogtatok fölötte
és fájdalmában együtt nyögök dadogok
vele

bevonszoló szobámba
legyen nyugalmas éje

szavaim hasonlatosak a *don*
borbélytányér sapkájához

mely korona mindazonáltal

s a dárdához melynek
hegyén lepkék pihenek ki
vívódó szerelmüket

hasonlatosak rocinante
bicegéseikhez a világ törmelékes körfolyosóin

szavaim öt sima kövecskére
bármikor beválthatók

legyen nyugalmas éje

álom ez péter? láz és álom?

a száguldó európa ablakában
könyökölsz
tenyered kikötőjéből hajók futnak ki
a nyílt tengerre
nekifeszülve a hallgatag időnek

szél fúj és csend

hát integetek neked

körmeim fényes holdjait
hajítom a magasba

87/1/25

fotóiskola haladóknak

megmártózol a végtelen semmi vagy a
végtelen minden előhívójában: fejedre
csuklyát húznak, akkor feltámad a
sötétségben a világosságod, és homályosságod
olyan lesz, miként a dél

cinkos katicabogár-mosollyal szemléled
a látványt, mely tiéd egyedül,
a kúpsejtek és gömbsejtek szivárványos
zsöllyéibe elhelyezkedett világot,
ahogy otthonosan befészkelte magát a
szemgolyónyi öröklétbe

akkor beáll az utolsó nagy áramszünet
a villamosok két állomás között vesztegelnek
zárt ajtókkal, látod az üveg mögül reád
meredő arcokat, arc-kompót, gondolod,
s örülsz, hogy a hosszú útra magaddal viheted

mozdulatlan lobogó a búcsút intő kéz,
jegesmedve nagyságú a kikerekedett szemek
fehérje, az alig szétnyílt ajkak közül
csak néhány betű, egy-két bukdácsoló,
elcsukló szótag mered ki

nem felejtet el az első papírsárkányt,

az első igazi nagy találatot, mely
ripityára zúzta az öldöklő seregély
rohamsisakos fejét

nem felejtet el az éjszakában kanyargó
ösvényeket, a kibiztosított kézigránátokban
nyargalászó ezüstrókákat és kolibriket,
a félelem válladon ülő mázsás madarát

a csuklya alatt mindenki ott van,
átlyuggatni, összezúzni, vérrel
összemocskolni nem lehet ezt a képet

megmártózol a végtelen semmi vagy a
végtelen minden előhívójában

akkor feltámad a sötétségben a világosságod
és homályosságod olyan lesz, miként a dél

lebegsz a szélben,
mozdulatlan szívű nagykabát vagy

aztán már csak tizenkét-tizenhárom másodperc,
míg föled hajol leomló arccal az orvos és
megállapítja, ingó lábakkal már elütötte
a delet, s ezüstkristály falaival

megépült benned a város, az állomások
között veszteglő csukott ajtajú villamosokkal,
a csúszda közepére ragadt gyermekekkel,
na és a keselyűk... egy szót sem a keselyűkről!

vigyázva kiemelnek a fixírből,
fényképalbumokba, történelemkönyvekbe
ragasztanak

yamaha, kedvesem

vissza, most már vissza a nyomokon,
ezerkilencszázhetvenkettőben sűrű
szakállú, bölcs sofőrök vittek át a
királyhágón, értetlenül olvasták
narancssárga hátizsákról, szárnyaidról,
i am a free man, nem tudták, mit jelent,
de azért pénzt nem fogadtak el, csak
intettek egyet és máris csapódott az
ajtó, mint egy hatalmas patentgomb,
és teherautóba öltözöttek, könnyű
léptekkel továbbiragadtak, minden sofőrt
ismertünk ezerkilencszázhetvenkettőben,
betéve tudtuk a dobszólókat és
tökéletesen utánoztuk a torzított
fenderek és gibsonok karabély-hangját,
és nem lehetett elképzelni a boldogságot
ludwig üvegdobok nélkül, de eltűntek
azok a sofőrök, apró szakállukból sűrű
köd ülte meg az utakat, és már nem
gyakoroljuk asztal előtt ülve rezzenetlen

testtel, hogyan kell meggyújtani a simát, odaképzelve persze az elengedett volánt és a kétoldalt százhuszszással iramodó tájat, csak állunk néha az utak mentén és lopva integetünk a bőgő behemótoknak, piros bucegiek, harákoló molotovok, lebegsz, lebegsz a patak felett fényes kövek, mint valami irdatlan szürke szemek merednek rád, fölkúszik combodig a hajnali pára, és már nem tudod, nem? mi is volt fejedelmi a királyhágóban, talán a kaszálók *szederjes, vont aranya, veres karmazsin tafotája*, a felázott ösvények *három fertálynyi fekete gubás bársonya*, a karnyújtásnyi távolságra homoruló *kékszín florenciai atlac-ég* vagy valami egészen más és

ŐSZ, ŐSZ

ősz, ősz, üres szállodákba vonulnak a költők, altatók és szelíden csillanó üvegek között üldögélnek, átkopognak a falakon egymásnak, vagy lehet csak szúnyogokra és legyekre vadásznak, merthogy nem tudnak meglenni élethalálharc nélkül és ritkán adatik meg üldözőnek lenni, ritkán, ritkán, miáltal a szúnyogok, a legyek, na meg az altatók és a szép egyiptomi királyné nyakú üvegek társasága a szellemi egyensúly

feltételei, és lassan megtelnek a falak bogarak szétfröccsent tetemeivel, színes párálló függőleges harcmezők, a tenyér és a fal harapófogójában szétpriccolt röpködő páncélkocsik, repülőgéprajok és -kötelékek, hogy szörnyülködne szendrey tanár úr, a biológiai tudományok summa cum laude doktora, hát így kell preparálni a rovarokat, kitől tanultad ezt, fiam? és sértetten összehajtogatná a szálloda falait, mint egy zsebkendőt, disznóbőr táskájába tenné, majd oldalazva bevonulna a szertárba és megmentené az épségben maradt szárnyakat, lábakat, tapogatókat, antennákat, radarernyőket, páncéllemezeket, üres szállodákban ülnek a költők, hát így kell preparálni az „életet”? sosemvolt arcokat, soha meg nem történt történeteket találnak ki, leírnak egy szót: te, *belenéznek*, mint egy tükörbe és a kedves arca néz vissza rájuk, hegyek és erdők, és füvek, és csermelyek, és beszakadt, zuhogó ég, leírják: szabadság, mint szarvas kívánczik a folyóvizekre, a gyermekkori forró padlások áthatolhatatlan birodalma, könyvek, levelezőlapok a börtönből, tábori lapok, jól vagyok, semmire nincs szükségem, mă simt bine, nu duc lipsă de nimic, es geht mir gut, ich brauche nichts, azóta minden levelet, újévi üdvözlőlapot, kérvényt így kezdesz, egy ládányi barna fénykép, néhány borzbőr muff, kígyóbőr retikül és miseruhák, aztán két kitömött madár, jól vagyok,

sem mire nincs szükségem, ősz, ősz,
emlékek szobája, vérrel összemocskolt
falak és tenyerek, a győzelem megannyi
gyötrelmes freskója, de hát ritkán adatik
meg, s az idő rövid, egy tenyér már
megindult feléd...

lilaruhás nő

hány könyvből raklak össze,
kedvesem, a polcra alázuhanó
színes fedelű hány madárból?

testedben a városban kószáló
álmatlan szobrok ideje,
elmúlik minden körülöttem,
te itt vagy, én itt vagyok,
és becsukódnak az ablakok,
odakint marcona bandákba
tömörülve rémisztgetik a várost
a fagy álruhás muzsikjai;
körülöttem meleg van, meleg,
ujjaidon kialusznak a fehér
ejtőernyőkön érkező hópelyhek,
ülsz a derekadra simuló
suttogó karosszékben, lila ruhád
hullámain szobába áradnak a
boszorkákat, mindenféle dagadozó
gonosz dögöket elriasztó esték,
az összetartozás édes illatát
árasztó kályhacserepekkel,

mikor szakadatlanul vártuk, hogy
kivágódjon az ajtó, és havat
prüszkölve megérkezzék valaki,
helyére üljön közénk és azt mondja:
hát itt vagyok, itt, zsebéből
kiszórná elénk az elmúlt éveket,
ellátná nevekkal a világ ablakon
beleselkedő szörnyű dolgait, itt
vagyok, itt vagyok, az ablakon
túl fák, és hideg, és európa – – –

lila ruhád az idő alázuhanása,
kedvesem, mögötted szekrényé
csiszolt csöndes erdő

eljönnek atomévszakok

egy napon valaki megkocogtatja
a százholdas pagonyra nyíló ablakot
s te rettensz máris, a gyémánttea
alatt lobogó lángot visszacsavarod
sebtében kötényed alá rejtész egy
könyvet, micsoda reflexeink lettek
az idők folyamán, úristen, ezek a
denevérként cikázó kezek és rianó
szemek, amint végigpásztázzák a
szobát, hogy vajon minden a „helyén
van-e”, micsoda nyomokat hagynának a
ködkamrában úgy csengetés vagy ko-
pog-ta-ta-ta-tás után egészen ajtó-
nyitásig, hogy rutherford úr is rémülten

szemlélné ezt a belső béta-bomlást,
hiába is adnád kezébe a csillanva
gőzölgő teát a benne ordító párducokkal,
így, gondolataival küszködve menne el
köszönés nélkül a sokat látott öreg
fizikus, mint egy irdatlan saskeselyű,
és máris kész vagy, persze nem én leszek
az ablak előtt, és csak nem is vadonc
barátaink: atomévszakok topognak,
prüszkölnék fázósan odakünn, leverik a
havat, a ciripelő háztetőnyi leveleket
hatalmas viharkabátjaikról és rekedt
bazalthangon kérnek bebocsátást:
atomtavasz! atomnyár! atomősz! atomtél!

élek, élek

hát itt az idő, levelek légideszantjai
már érkezőben a szamos felől,
hangtalanul dörrenő fegyvereik nyomán
kövér körték, álmatag almák,
szilfid szilvák, bávatag barackok
vágódnak el a fűben, s már hiába
akasztod az ablakodra a sötétítő pokrócot,
elárasztják hajadat az ősz zizegő
fegyveres előőrsei, kezed sietősen
elmerül napalji jegyzeteid derengő
rengetegében, megkapaszkodnál végre
valamiben, álcáznád halhatatlannak
magad, de hát mindegy, mindegy, állig
felfegyverzett apró katonák érkeznek

a szamos felől, ijedtükben smaragdzöld
moszatsapkát húznak vacogó fejükre
a halak, uszonyaikat puha hínárral
álcázzák, csak acélos szemük villan
meg néha a víz mélyén, mint egy
védekezésre kivont szablya, aztán
majd piciny hideg bombák zuhannak
arcodra, hiába húzódnál meg a könnyvek
szekértáborába, védtelen vagy, fúj,
fúj a szél a szamos felől, hát itt
az idő? most vagy soha? – – élek, élek

lelki ének a világ lefordításának lehetőségéről a lelki ének nyelvére

II

1. kezdem

az időm rövidre van szabva
vendég vagyok

2. a világ bejáratánál: zivatar szél

a megformáltatás vörösen lüktető kapuja
mely bezárul mögöttem
s visszatérni már nem enged

3. a világ bejáratánál: sikoly sosem hallott és elejétől fogva ismerős

4. ideje van a szaggatásnak
ideje van a kövek elhányásának
ideje van a kövek egybegyűjtésének
5. most lefordítom a világot
a lelki ének nyelvére
6. !nem örül a hamisságnak
de együtt örül az igazsággal!
7. leírom: bilincs
leírom: szerelvény
8. alkotóelemeire bontom a szavakat
: egymás mellé teszem őket
9. leírom: tüdő
leírom: bakancs
10. feláldozom íme
valamennyit
11. aztán ismét
12. keresem a megfelelő állítmányt
a legegyszerűbb leíró irányt
13. most tükör által
homályosan
14. megállok
vívódva virítok a világban
15. lábfejemet átütik a gyomok
önmagához szegez riadtan a föld

16. évek
 utak
 kötél
 lódenkabát
17. „sortúz! madárraj! legendák!”
18. bedrótozott kocsik látványa
 az ég alatt
19. kerekék fölött világító kezek szárnyalása
20. a deszkarésekre tapadt ajkak
 obszcén lüktetése
 (az ég alatt)
21. megkérdezem: kié az ég
 kié kié
22. és a szerelvények
 fekete dobozai
23. ujjaim amint a magasból a rejtőzködő betűk
 fölé érnek

 rebbenésükben felfedezek ezt-azt
 mindenesetre
24. csillagok suhogása
 az akácfa karjai között
25. (időm kevés
 vendég vagyok)

26. hiedelmeim meglehet
minek is sorolnám
27. egymás mellé helyezek néhány
tárgyat
28. kezem szüli meg
valamennyit
29. nem éltem pillanatokat sem
30. ott vagyok én is az asztalon
kések és kenyér között
31. ezer évemmel elszámolni nem tudok
32. együtt lakom a házban
két akácfával
s a lépcsőházban gyakorta
összefutok velük
33. hiába szólítanám meg őket
nem hasonlítok egyikre sem
34. mindazonáltal éjszakánként
nyitva hagyom az ajtót
35. (időm kevés
vendég vagyok)
36. önmagához szegez riadtan a föld
37. ne taszítsd el
ne öldököld

aszparágusz értekezése a reményről

egyszer majd az éjszaka
véget ér

és akkor elkövetkeznek
a kiszorított nappalok
szünet nélkül
egymás után

akkor majd fény fény
és szikrázó kövecsek
az úton

végre fellendül a
napernyőt és sötét szemüvegeket
forgalmazó
roskatag üzletem

kezed ügyében ikárosz-ruhák

előbb kezeid fesztávolsága
szemeid sötétes mélye, majd arcod
konok gödrei, végül mellkasod
megfeszült akarása, lábaid
 eget szántó, háborgó ekéje;
kedvező a szél, a nap, a tenger;
amott ruha, hozzáérni nem mer
senki: hallani még a vászont tépő
kiáltásokat, s nem a tenger

nedve miatt sós, nem a zuhanás
hideg körmei miatt véres, más
szaggatta vörössé a fehéret...
de te öltözz, félned nem kell immár:
nem zuhanhatsz, nem halhatatlanulsz,
az örök hegyen nincs számodra hely,
aláhullsz, mint egy súlytalan pehely;
túl kell éld keserves lázadásod:
előrelátók a bölcs istenek,
önmaguk ellen nem építenek
hős nevéből erős barikádot...
nem zuhanhatsz, nem halhatatlanulsz,
(csendben ülsz otthon és nyelvtant tanulsz!)
maradj csak magadnak ismeretlen...

kedvesemnek csöndlemez

ha majd nem leszek
s nem érzed magadon
kezed szorításától
elrongyolódott kezem

ezt a lemezt tedd fel
a korongra

hallgasd esténként
mikor már madarak és virágok
utcai harcától
elcsitult a város

a hangszórók öblös torkából
felcsendül majd a csönd

s akkor elképzeld engem:
lélegzet-visszafojtva egy elemlámpa fényénél
sátorlap alatt lapulok és verset írok
neked

nem tudom a holnap mit hoz majd
a dülőutakon nyikorgó felhőkbe bugyolált
szekereken...

hallani fogod majd a csöndlemezről
ugyanazt a – régvolt – havazást

mintha ide-oda cikázó halrajok
világolnának fehérén a levegő óceánjában

nem is hó
nem is halak

madarak hullnak a magasból

fölhasított testtel
hidegen és hangtalanul

ezt a lemezt hallgasd majd
a néma hetedhét hegedűket
s a rémült szemeket meresztő dermedt kórust

csendre vágytál mindig
öröme és melegre

falakra melyek nem határ
hanem otthon

tetőre mely nem hazudja el az eget
fejünk felől

free jazz

hallod a fúvóskórus tetején sikoltó
klarinetot? – ennyi maradt meg a
duna menti kötelező nyárból (és az
a fénykép: összeszorított ajak vagy,
kagylómélyi tenger hallgatása),
kié lehetett a hang az akáctövisék
közé rekedt dobrudzsai szélben,
európában, azon az ünnepen, mikor
szójaföldek zizegő távolából
megérkezik hirtelen valaki,
konok arca ellobbant madár...
nagy ünnep, mind ott vagyunk,
mert lehet-e nagyobb vigalom
annál, mint hogy valaki, mozdulatlan
szójaföldek távolából hirtelen
megérkezik, belép a szobába
és szemeiben mindannyian elférünk
ügyetlenül asztalhoz ül és valami
jelentéktelent kérdez európánk
dolgai felől, és mivel senki nem
siet felelni, a csend nagy vérző halai
úsznak be a szobába, hallgatnak az öregek,
száraz szemekkel messzire néznek;

nagy-nagy ünnep, a ddt-s ketrecből
alkalomhoz illően előkerül a gúnár,
fejsze csattan havas nyakán, majd
valaki lábával nyomja testét, és
és, és, és fölhangzik a gyötrelmes
gágogás, rekedt armstrong-trombita
a délutánban, lám, holtan is

hangja birtokában, mint a költők,
ott állingálunk körülötte, ízetlenül
heherészünk, mint olykor matrózi
nép, kit ily csíny kedvre hangol,
hallod a fúvóskórus tetején sikoltó
klarinetot, kié lehetett a hang?
kié? na meg az egészet átlengő
ingabasszus, ferri mutáló hangja tán,
valódi bop-elem az alkalmi társulásban,
és az alt-sax swinges és billegő
ritmusa mindannyiunk feje felett –
lídia lehetett, old timer zene,
ragyogó délutáni dixiland, mert hiszen
ünnep van, ünnep, felfedezted, íme, a
méretek összhangját, mely hangverseny-
termekben nem található vagy
található...

...az alkonyég dagadt
rózsái kifakadnak a reccsenő kerítéseken
párálló végtelen lepedőkre, és messze
fröccsen a vér a vonagló-hadonászó
nyakból, lábadra, kezedre, égre,
földre, falra, cserépre, arcodra,
véryomok maradnak utánad, amerre jársz,
csurom vér lesz, amit megfogsz, amire
éppen nézel, amire gondolsz, ünnep,
ünnep, ünnep – – –

elaltat téged is valaki

„még” megvillannak az erdők nyúlánk,
hosszú combú fáí, mozdulatlanul haladnak
a suhanó időben, föléd hajol, elaltat
téged is valaki, nézni fogod borostás
arcában azt a nagy, sötét barlangot,
amelyből színes denevérek surrannak elő,
mozdulatlan vizeken járó, lassú szarvasok,
gyémántkoronájú apró kígyók bontakoznak
ki a homályból, és valami messzi világból
jövő ének, hogy a csillagok is ámulva
sereglenek össze fejed felett, arany
pilléiket hullatják hullámozó ágyneműdre,
hirtelen tüzek gyúlnak benned, hatalmas
hangtalan máglyák emésztik a mindennapok
súlyos hordalékát, az éj bolyhos tenyerébe
hajtják mázsás fejüket a verebek, *holdfény
ragyog odakint, / szobába be-betekint,* kicsi
mozart! veres fejű duzzogó emberke! ugye
nem kell komolyan venni téged, egyáltalán
mit kell komolyan venni a zongora indás
bensejéből, a fagottok láthatatlan rengetegébe
mórikáló bocsoktól, a fuvola ezüstbarlangjába
elrejtőzött madaraktól, elaltat majd téged
is valaki, ne félj, fölédhajol, tarkójára
az éjszaka kövei nehezednek, kivillantja
körmeit az oroszlánlábú mahagóni íróasztal,
gyermekem, gyermekem, elindul a *jóságos költő*
teveször ruhában, bőrövvel derekán, számócát,
sáskát, erdei mézet eszik, elindul messzi,
ismeretlen vidékekre, tüneményes fehér lapok
suhannak kezében, odahagyja a

kilencvenkilenc metaforát, és elindul
az egyetlenegyért, *pihen erdő és a rét,*
erdőben az őzikék, semmi sem ékítmény
a versben, minden szükségszerű hieroglifa,
hol, vajon hol barangol már? miféle
tálcán pihen meg feje? csavard le a
holdat, a csillagokat fújd el, gyermekem,
aludj, aludj, aludj...

kő, csillag, cédrus

az újat mondás álma nem kísért már;
írsz hát legszívesebben a madarokról:
hátukon irdatlan eget cipelnek és
ismerik a jeleket, melyek előled
konokul belealakulnak a szétáramló
időbe; kőből, csillagokból van a világ,
tűzálló színekből és cédrusfából;
egyetlen felismerésért fölkapaszzkodnál
a bedeszkázott ablakú szerelvényekre,
a nyolc láb magas töviskoronás
kerítések tetejére, hogy megláthasd
a körbe-körbe járók leszegett fejét
vagy egy kintfelejtett, bogarak széthordta
zongoraszék dacos maradványait:
mit mondhatnál a fákat vadul táncoltató
cigányszoknyás viharról és az elvonultával
udvaron vergődő tört szárnyú bagolyról?
hiába szorítottad apró deszkák közé
elroppant csontjait, mozdulatlan szemei
titkos ajtókat nyitottak fel benned,

beléd költözött, imbolygó toronyba,
rád testálta csendes, nyugodt halálát;
és nem fojtogatnak már a forma kötelmei
sem, lassan lemászkálnak a versek a papírról,
eloldalognak a könyvek beomlott kútjaiból
a válogatott mondatok, üresek maradnak
a könyvtárak, mint az elszáradt bogarak
töredező váza, a hátlemez és a haslemez
páncélszekrényében a semmi hűvös közönye
csak, a felfelé meredő konok szárnyak,
miközben a „bogár” messze már...
igazuk van a hangyáknak, mikor
megmutatkoznak és eltűnnek,
igazuk az egyenruhás békáknak,
a láthatár mozdulatlan léce lelett
gyönyörű testként alászálló napnak,
igaza van a krumplibokornak
és a fehér vaságynak...

kőből, csillagokból van a világ,
megsemmisít és fölmagasztal,
fölmagasztal és megsemmisít:
„ki merre fordul, aszerint”